

Oponentský posudek bakalářské práce

Název práce: Malá společenství katolických křesťanů ve vikariátu Karlovy Vary

Autor práce: Vilém GÜNZEL

Vedoucí práce: Dr. Ing. Alois KŘIŠŤAN, Th.D.

Oponent: Mgr. Ing. Zdeněk DEMEL, Th.D.

Formální stránka:

Práce má 35 stran textu, 2 strany seznamu literatury a 16 stran příloh, kde jsou texty přepsaných rozhovorů s kněžími, mapa plzeňské diecéze z r. 2008 (zbytečně dvakrát) a 3 fotografie ze společenství. Seznam literatury čítá celkem 17 položek, přičemž jich v oddílu „Magisterium“ autor uvádí celkem 6, ale z toho 3 jsou obsaženy v knize *Dokumenty II. vatikánského koncilu*. V údajích o „ostatní literatuře“ je mnoho chyb: někde chybí údaje o místě vydání, jsou chyby v interpunkci a divně je uváděna položka č. 9: namísto aby zde byl uveden název sborníku: Z. DEMEL, K. SCHLEMMER (eds.), *Pronikavá změna pastorace nebo sebezáchovný provoz? Být církví misionářským způsobem. / Pastoraler Aufbruch oder Selbsterhaltungsbetrieb? Missionarisch Kirche sein*. České Budějovice : Teologická fakulta JU, 2005, odkazuje zde autor, navíc s chybami, jen na svazek 37 z řady „Studie Teologické fakulty Jihočeské univerzity“. Též v poznámkách pod čarou, kterých je celkem 69, je spousta chyb v interpunkci (např. pozn. 25-31), některé poznámky obsahují zbytečné údaje, v jiných zase povinné údaje chybí (jako např. místo vydání knihy), nejednotně je citováno z církevních dokumentů (pozn. 33-35), pro kodex kanonického práva mohl autor používat zkratku CIC, v pozn. 50 chybí název diplomové práce Pavla Šmída a pozn. 53 je nadbytečná.

V textu práce se vyskytuje poměrně velké množství pravopisných chyb a v dvojnásobných citacích nejsou od sebe odlišeny uvozovky. Grafická úprava práce by mohla být lepší, kdyby autor nečísloval úvod a závěr, tím by se zjednodušilo číslování odstavců a zvětšila přehlednost práce. Práci by také prospělo, kdyby praktická část byla zřetelněji oddělena od té teoretické.

Obsahová stránka:

Autor práci rozdělil na teoretickou a praktickou část. V úvodu té první nejprve popisuje, co je společenství a co v sobě tento pojem zahrnuje. V 2. kapitole pak píše o společenství z biblického pohledu, v 3. kapitole z pohledu dokumentů II. vatikánského koncilu a ve 4. kapitole z pohledu papežských dokumentů *Evangelii nuntiandi* a *Christifideles laici*. Pátá kapitola je věnována tomu, co o společenství napsala Chiara Lubichová v knize *Kde jsou dva nebo tři*. Autor však neuvádí místo českého vydání této knihy. V 6. kapitole autor popisuje situaci společenství v Československu v době reálného socialismu a pak v ČR po roce 1989. Zde zaráží, že autor neodkazuje na žádnou literaturu. Budí to dojem, že se autor spoléhá jen na vlastní úsudek a není tedy divu, že se zde vyskytují názory, s kterými nelze souhlasit. Např. na str. 21 autor píše, že za doby vlády KSČ byla povolena jen účast v kostele na mši svaté, zapomněl však na další liturgické formy, jako křest, svatební a pohřební liturgii apod. Nelze též přijmout názor, že by *pražské jaro* (autor místo toho uvádí nejednoznačné „jaro 1968“) nemělo vliv na pozdější náboženský život (str. 21). Domnívám se, že mnohé církevní aktivity vzniklé v období pražského jara se pak již udržely po celou dobu až do pádu komunistického režimu. V 7. kapitole se autor věnuje otázkám vzniku společenství, jeho vývojovým fázím, jeho těžkostem a nebezpečím. Ačkoli je zřejmé, že vše není z autorovy hlavy, chybí zde určitě odkazy na literaturu v odstavcích 7.2 až 7.5. Osmá kapitola uvádí, co píše Aleš Opatrný o malých společenstvích ve farnosti v knize *Pastorace v postmoderní společnosti*. Kapitola nemá ani dvě celé strany a měla být přiřazena k předcházející kapitole.

Bez výraznějšího oddělení pak autor přechází k praktické části, kde v 9. kapitole nejprve popisuje farnosti karlovarského vikariátu a v 10. kapitole pak uvádí otázky týkající se společenství ve farnostech, které v rozhovorech kladl kněžím. V 11. kapitole autor shrnuje výsledky rozhovorů do přehledové tabulky a pak k ní připojuje komentář. Ten je však velice stručný: autor uvádí jen zjištění, že mezi duchovními převažuje pozitivní postoj k malým společenstvím ve farnostech a že tato společenství kromě týdne modliteb za sjednocení křesťanů většinou nevyvíjejí ekumenické aktivity. Pohled na přehledovou tabulku však dává tušit, že by se z ní dalo v komentáři vytěžit více. Ve 12. kapitole autor uzavírá svou práci, ale to, co zde prezentuje jako závěr, představuje něco jako epilog. V závěru bych spíše očekával, že autor uvede do korelace poznatky z teoretické části své práce s poznatky zjištěnými prostřednictvím rozhovorů.

Závěr:

I přes uvedené nedostatky doporučuji práci k obhajobě.

V Českých Budějovicích 4. srpna 2009.

Jednota Husitská

Obsahová stránka:

Autor práci rozdělil na teoretickou a praktickou část. V úvodu se první nejprve popisuje, co je společenství a co - soubě - této téma pojímá zahrnuje. V 2. kapitole pak píše o společenství z biblického pohledu, v 3. kapitole z pohledu dokumentů II. vatikánského koncilu, a ve 4. kapitole z pohledu papežských dokumentů *Evangelii gaudium* a *Christus vivens*. V 5. kapitole je věnována tomu, co o společenství napsali 4 lidé (abiktavá v knize *Společná cesta III*). Autor však neuvádí jména českých vydání této knihy. V 6. kapitole autor popisuje situaci společenství v Československu v době režimu socialistů a pak v 7. a 8. kapitole v ČR. Zde zdáží, že autor vychází ze svého literárního. Další se dočtem, že se autor spolehnul na vlastní dovedk a není tedy citát. Je to ale velmi málo názorů, kterými se lze řídit. Např. na str. 21 autor říká, že za doby vlády KSČ byla povolena jen účast v katechizaci, což je zřejmě nepřesné, jak na další liturgické formy. Další komentář, zejména a publicistický charakter. Než se přimocí autor, že by vzal do úvahy jiné knihy, které se o společenství psaly. Především bychom si později nabyčenský život (str. 21) (Dobruška, 2008). Je otázka, zda tyto aktivity vznikly v období perzekce, nebo se tak stalo až po skončení období komunistického režimu. V 7. kapitole se autor věnuje svádkům v společenství, které tvoří jeho hlavní část. Jeho rozkvetem a uchlazením. Alkoholem je třeba, že se v ní zúčastní lidé, kteří zde určité odkazy na literaturu v oborech k. 2. a 3. (Dobruška, 2008) a pak Aleš Džamon a malých společenství ve farnostech knize *Společná cesta III* (Dobruška, 2008). V 12. kapitole pak autor uvádí své závěry a v závěru přiložených přílohách je kapitola.